

Barajul Secu

vineri, 17 iulie 2009

Soarele cu raze puternice de prim var ce stralucea pe cer la sfârșitul lui martie anul curent, ne-a pus pe gânduri mari atât pe mine cât și pe cumnatul meu Mario. Nu mai suportam să lenevim prin casă în zilele libere așa că, am hotărât să mergem pentru prima oară în acest an arsenalul de bece și ustensile sau unelte de pescuit. După iarna lungă de care am avut parte, razele de soare și vremea frumoasă ne-au determinat să organizăm o ieșire la barajul de acumulare de lângă Reica, cunoscut și sub denumirea de Lacul Secu.

Am optat pentru baraj deoarece nu prea aveam alte soluții, verștile despre Clisura Dunării erau foarte proaste în comparație cu cele primite despre barajul Secu. Eram informați că pe Dunăre nu se prindea mai nimic, în schimb la baraj se putea scote uneori un alu mare, iar alții se lăudau că au prins și tiuc.

Din cunoștințele mele despre acest lac țiam că pe vremuri se putea pescui somn mare, mult și alu și pstrăv. În schimb, pe țipănici de dimensiuni mici puteai prinde destui, dar aceștia din urmă nu prea mă interesau. Locuind în comuna Caraova, și cum râul Carașul trece prin fața porcii, m-am aprovizionat cu o zi înainte cu pește mic și viu, cum ar fi beldica, boianul și pietrarul. Verile din anii precedenți mi-au adus multă satisfacție la barajul Secu, dar pescuind la clean din barca, acum, însă, era cu totul și cu totul altceva. Temperatura aerului nu depășea 7-8 grade, iar cea a apei era pucina peste 0 grade, așa că nu țiam sigur cu ce să plec de acasă. Ca să fiu sigur că nu-mi lipsește nimic, mi-am luat trusa cea mare cu aproape toate ustensilele și becele de acasă, în afara celui de spinning, anunțându-l și pe cumnatul meu să fac același lucru. Am plecat de acasă dimineață pe la ora 7, fiindcă trebuia să ne deplasăm doar 23 km până la baraj. Odată ajuns, ne-am ales un loc despre care credeam că este cel mai bun, am montat câteva bece la fix și ne-am apucat să facem focul pentru a ne încălzi puțin. La puțin timp, pe partea cealaltă a lacului s-au ivit încă trei împătimiți ai pescuitului, care spre deosebire de noi pareau mai dornici să prindă pește. Acest fapt a rezultat din modul în care și-au ales locurile de pescuit, ei așezându-se la o distanță de aproximativ 50 m unul față de celălalt. După un timp ne-am verificat becele, am schimbat monturile și am pus altele mai proaspete. Fără nici un rezultat însă, cu toate că eu aveam patru bece, iar Mario pescuia cu trei. Am pus de un ceai pe care l-am îmbunătăcit cu puțin țriu, așa că să nu-mi fie frig, dar și ca să fac în ciudă cumnatului meu Mario, care nu putea să consume alcool fiindcă era cu mașina. În timp ce ne preocupam de fotografierea peisajului de lângă lac și de adunatul lemnului pentru foc, am auzit niște strigăte disperate de pe malul opus. La prima impresie am considerat că unul dintre cei trei pescari a căzut în apă și strigau după ajutor, însă după câteva minute am realizat cu ajutorul binoculului și a aparatului digital că unul dintre ei a prins un alu care, după aprecierea mea, cântărea aproximativ 2 kg. Bucuria lor era atât de mare, că și cum ar fi descoperit o comoară inestimabilă. După un timp s-au liniștit de tot, deoarece nu au mai avut parte de nici o captură. Am hotărât de comun acord cu Mario să punem capăt aventurii noastre, fiind oarecum mulțumici de ieșirea și alegerea făcută. În timp ce ne pregăteam de plecare, la un banc al lui Mario s-a auzit clopocelul. Cum el era deja urcat pe drumul unde am parcat mașina și duse-se și o parte din bagajele noastre acolo, m-am văzut nevoit să mă apropiu de bancul lui și să contrez. Fiindcă mă aflam la o distanță de aproximativ 25 metri, când am ajuns la banc acesta era deja cu vârful scufundat în apă. Am apucat să contrez, am început și am început să recuperez. Nu pot să-mi dau seama cât de mare era peștele deoarece mi-a scăpat îndrăgimelul și simplul silc care avea o grosime de 0,35. Cred că era vorba de o țiu mare ori de vreun somn, deoarece țiam că Mario a pus pe acest banc o beldică destul de mare, cam de 14-15 cm. Ne-am întâlnit la plecare cu domniile pescari de pe malul opus, erau rețeniți, aceștia povestindu-ne câte ceva despre această perioadă de pescuit pe baraj: „se poate prinde pește mare, însă foarte rar”; „Asta e! poate altădată vom pescui și noi cu struna sau poate norocul va fi de partea noastră și nu a peștelui. Oricum, ne-am promis să repetăm figura când s-o mai încălzi vremea puțin. Până atunci urmează o ieșire pe Dunăre sau pe

râu.